

Ангел Каралийчев
Крали Марко и Филип
Маджарина

Там, където белият Дунав се промъкна през Железните врата, веднаж две млади робини слезли да перат окървавените ризи на Филип Маджарина. Щом робините натопили дрехите на страшния Маджарин, бистрата река почервеняла и потекла кървава надолу покрай цветущия български бряг. В туй време по равното Дунавско поле минувал Крали Марко и се отбил от пътя да напои жадния си кон. Нагазил Шарколията до корем, навел глава, помирисал водата и не рачил да пие. Погледнал Марко – реката тече червена. Почудил се и тръгнал нагоре към Железните врата. Дали някъде моми перат червени платна, или край бреговете на Дунава се бият две войски и от кръвта или Дунавът тече окървен? Вървял що вървял, намерил двете момичета – перат и плачат.

– Малки момичета – викнал им той, – защо перете кървави ризи и като перете, плачете?

Вдигнали глави и двете робини, обърсали си налените със сълзи очи и проговорили:

– Ние сме българки, робини на Филип Маджарина. Пет години вече му слугуваме. Откак ни е заробил, бял ден не сме виждали. Стоиме тука на чуждия бряг, гледаме отсреща българската земя и сърцата ни се за родния край. Молим се на бога да ни стори на птички, за да прехвъркнем над широката река. Ти откъде идеш?

– От Българската земя – отвърнал Крали Марко.

– Ами мина ли през нашето село?

– Не съм минал, девойки, през вашето село. Защо питате?

– Защото снощи Филип Маджарина се върна със своята страшна орда и докара девет товара имане. Неговият пръв войвода ни обади, че ордата минала през нашето село. Когато Филип и войводите му снеха ризите си, ние видяхме по тях кръв и изтръпнахме. Кой ли души е погубил хайдутинът? Защо не си минал през нашето село, да ни обадиш сега живи ли са майките ни, бащите ни и братята ни!

– А къде е Филип Маджарина? – попитал Крали Марко.

– Ей го хе, там сред полето. Под сивите шатри стоят неговите харамии и чакат да им покаже с пръст накъде да тръгнат, коя земя ще обират, кои села ще горят.

– Много ли е войската му?

– Три хиляди души. Хиляда голи арнаути с по два пищова в пояса и червени медни обеци. Хиляда черни цигани на магарета с криви ятагани и празни чували за грабеж. И хиляда души синеоки маджари, на черни коне, с тънки пушки и къси ножове на бедрата. Не ходи, брат да ни си, ще ти вземат главата!

Бутнал Крали Марко Шарколията право към шатрите на Филипа Маджарина и отдалече се провикнал:

– Къде си, Филипе, разбойнико?

Подал Филип глава от шатрата и трепнал:

– А, ти ли си, Крали Марко – отговорил той, скокнал на крака и яхнал врания си кон. – Аз те дирих под дърво и шумка и не можах да те намеря, но ти сам ми дойде в ръцете!

– Дръж се, люта змийо, да те видя що за юнак си! Разплакал си земята ми!

И померил Марко с боздугана. Померил го право в челото. Хитър бил конят на Филипа. Доде стигне боздуганът, той коленичил и топузът префучал над главата на неговия стопанин. Дошел ред на Маджарина. И той поклатил тежкия си боздуган с все сила. Стоял Марко и чакал. Ударил го топузът тъкмо сред челото и цялата орда на Маджарина ревнола от радост. Ударил топузът Крали Марко между двете вежди и се пръснал на сто парчета, а челото – здраво. Махнал с ръка Марко, сякаш дребна муха минала по челото му.

– Ела сега да се надхвърляме! И там да те видя какво струваш! – повикал Марко Маджарина.

И двамата обърнали конете си към Дунава, където се белеели грамадни камъни. Подире им тръгнала цялата орда.

– Хвърляй пръв! – рекъл Марко.

Филип Маджарина се навел и взел от земята един камък, що тежал цели осемдесет оки. Хвърлил го над Дунавското поле. Паднал камъкът сред полето на три часа път. Паднал уморен и не потънал в земята.

Тогава Крали Марко се навел и грабнал друг камък, дето тежал двесте оки, и го метнал като лека топка. Като птица отлетял камъкът над полето, прехвърлил сините върхове на Балкана, минал над Родопите и се загубил към Бялото море. Тръгнали да го дирят. Вървели пет деня път – няма го. Когато стиснал морето, качили се на един кораб и преплували отвъд. Чак там, на другия бряг на Бялото море, намерили камъка, потънал пет човешки боя в земята.

Попитал Марко Филипа Маджарина:

– Кажи сега, какво да те правя?

– Прости ми! – замолил се разбойникът, паднал на колене и почнал да целува краката на чудния юнак.

В туй време някъде, при Железните врата, жално зацвилил Шарколията.

– Знаеш ли защо цвили моят кон! – попитал Марко. – Шест дни

вече стои вече конят ми жъден. Капка вода не е сръбнал. Шест дни твоите робини перат окървавените ризи и Дунавът тече червен към морето. Я ме заведи в онуй село, от което си смъкнал девет товара имане! Ще те дам на селяните – те ако искат, нека ти простят.

Тръгнали назад и стигнали в ограбеното село. Насред мегдана Крали Марко оставил Филип Маджарина с вързали ръце и заминал през Дунавското поле, към Железните врата. Там заварил ордата на Филипа – яде, пие и се весели. Грабнал една вършина и я насмел като стадо напред си:

– Хайде да ви закарам в Македонската земя, нивите ми да пожънете, че е късно лято и вятърът рони червеното зърно! Когато стигнал белия Дунав, заварил пак двете робини – още перат ризи и плачат. Слязъл Марко от коня си, грабнал ризите и ги хвърлил в реката да ги отвлече към морето. Помен да не остане от тях! Извадил шарения пешкир и обърсал налетите тъмни очи на девойките.

Бистър и весел потекъл Дунавът край цветущия български бряг.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9103>]